

Zene és szöveg

1. zene: Régi szép idő, Szállj fel magasra, Miénk itt a tér, Valaki mondja meg

Háy János

Nátriumbenzonát

Látod, ilyen vagyok édes,
konzerven és levesporon élek,
s úgy kerülök a túlra át,
hogy összetart
a nátriumbenzonát.

Nem hullik részeire a testem,
mikor föld fölé hív
újra az isten.

Mikor felszínre kerül minden:
csontszülők, csontgyerekek,
csontcsalád.

Kereslek, de hiába kereslek,
nem tudom melyik csont,
akit valaha szerettem.

Talán előttem vagy,
lehet, mögöttem,
téged nem tartott
egészből a halál.

Nincs mit tennem.

Ugye, te is keresel engem.

Megismersz ha rámtalálsz:
nahát édesem – így szólsz –

Én megmondtam:
helytelenül étkezel.

De közben örülsz,
hogy szép vagyok,
hogy mégis bevált
a levespor, a konzerv
és nemutolsósorban:
a nátriumbenzonát.

Erdős Virág Imperatívusz

legyél fiú
legyél kislány
legyél te is
név a listán
aludj sokat
büfizz nagyot
viselkedj úgy
mint a nagyok
ne szekáld a
dadusodat
ne piszkáld a
pelusodat
ne vigyorgj
ilyen bután
húzd le szépen
magad után

ne szomorkodj
bárhogy fáj is
ne csak klikkelj
regisztrálj is
őrizd meg a
jegyedet
ne mozgasd a
hegyeket
ne kísértsd a
mindenhatót
válassz másik
szolgáltatót

változtasd meg
életed
válts a Vígbe
bérletet
tüntesd fel az
adószámot
jöjjön el a
te országod
küzdve küzdj és
bízva bízzál
vigyázz nehogy
vissza-
hízzál

ne leselkedj
sutyiban
aludj te is
nyugiban

mint az anyád
méhében
pápá
nyugodj békében

2. zene: Mi ma innen elmegyünk, Csillag vagy fecske, Csodálatos világ

Závada Péter

Konkáv

Még viszonylag későn is sokan érkeznek,
a testek fölfogják a zajt, a szoba tompán
morajlik: mint mikor valaki tele szájjal beszél.
Hamar elfáradok. Majd otthon folytatjuk
– gondolom, meg hogy a közös emlékek tehát
szükségszerűen egymásba nyíló szobák.
Aztán szó nélkül ülünk valami villamoson,
és eszünkbe jut, hogy a félelem konkáv tér
– nincs hova elbújni. Egy ideje gyakran alszol
nálunk. Ez is feltűnt. Foglalt helyem van az
álmaidban: operában a bérleteseknek.
Kint visszhangos, nagy hidegek járnak:
a házak falának kutyaugatás csapódik,
hajnalra fagypontra alá süllyed a hőmérséklet,
megdermed a főterek zaja, mint mikor
beleüvöltöttek egy hűtőszekrénybe.
Egy ideje azt várom, hogy alvás helyett
megvigasztalj, amiért nem szeretlek.
Éjjelente keresztbe fordulok a matracon,
mint az óra lapján a nagymutató.

Te meg a letört kicsi vagy. Azt álmodom,
hogy ok és okozat vagyok egyben, önmagára
utaló félmondat, pihenő anafora, saját
rebbenésétől megriadó madár, főszeletelt kés.
Aztán egyszer csak reggel lesz
– már hány ilyen hétfő rontott rám hivatlanul –,
és fény vág be a redőny vetemedett
lécei között, mint amikor
létrákat mosnak egyenes, ipari vízszaggal.

Gergely Ágnes
Ajtófélfámon jel vagy

Nincsenek emlékeim,
és ha vannak sem őrzöm őket.
Sohasem koslatom a temetőket,
nem rendít meg a szerves kémia.

De néha, így november táján,
ha köd van és a nyirkos ablakok
mögött levegő után kapkodok
– testednek hollétéről mit se tudván –
a vegetatív emlékezés útján
fel-felszívárog egy mozdulatod.

Érzem, hogy hosszú, ideges ujjaid között
termosz forog és rossz konzervnyitó,
zsebkés és tátott szájú hátizsák,
meleg alsónemű és imakönyv,
s a súlytalan teher alatt a hátad
ropogva eszmél rá, hogy bírja még.
Érzem, hogy indulsz. Kilépsz, jól öltözött csavargó,
sohase mész, csak indulsz,
nevetve hátranézel, harmincnyolc évesen,
visszajövök, hamar, bólintod, mutatod
– másnap lett volna a születésnapod –
és vinnyogva, befelé sírsz, mint egy Mednyánszky-kép,
és integetsz – hogy integetsz!

Ajtófélfámon jel vagy: megtapadtál;
a Ferdinánd-híd, a tenyéryi rács,
a lucskos út, a végelgyengülés, a fűzabálás
vak képzelés csak mind, elmeszülemény,
hiszen hazudtam, látni szoktalak,
a novemberi fojtó ég alatt
velem indulsz, lélegzel, könnyeid
az én torkomat szorítják, és én hagyom,
s ott fön, ahol nincs keresnivalója,
az a szádból kiütött, vékonyka Memphis cigaretta
átégeti a bőrt egy csillagon.

3. zene: Milyen jó nekem, Menetrend

Tóth Krisztina
Kelet-európai triptichon

Nevünket mondja a hangosbemondó
és mi felpattanunk. Nevünket
rosszul írják és rosszul ejtik,
de mi készségesen mosolygunk.
A szállodákból elhozzuk a szappant,
az állomásra túl korán megyünk.
Nehéz bőrönddel, bő nadrágban
mindenütt ténfereg egy honfitársunk.
Velünk mennek a vonatok rossz irányba,

és ha fizetünk, szétgurul az apró.

Tudom, hol laksz, ismerem azt a várost.
Ismerem azt a fekete vízesést.
Anyád a tetőre járt napozni,
nyáron a bányatóban fürödtetek.
Ismerem azt a láb nélküli embert
aki a kapualjban lakik,
ismerem azt az országot, ismerem
vonatait, sírását, klór egét,
savas esőit, lassú havazását,
túlöltöztetett, sápadt csecsemőit.

A nevem Alina Moldova.
Kelet-Európából jöttem,
magasságom 170 centiméter,
várható életkorom 56 év.
Fogaimban amalgámtömést,
szívemben öröklött szorongást hordok.
Angolomat nem értik,
franciámat nem értik,
akcentus nélkül
csak a félelem nyelvét beszélem.

A nevem Alina Moldova.
Szívbillentyűm őrizetlen sorompó,
ereimben mérgek keringnek,
várható életkorom 56 év.
Tíz éves fiamat elbírom,
szerzek lisztet, mozgó vonatra szálllok.
Megüthetsz, rázogathatsz,
csak a fülbevalóm zörög,
mint levált alkatrész
a még forgó motorban.

4. zene: Húsrágó, hívdverő, Én vagyok az, aki nem jó

Parti Nagy Lajos Nyár, némafilm

Ma bolyhos csönd a nyár, keringő vattazápor,
vállik a nyár, fehér bohóc a cirkuszától,
a cintányér, a dob, a síp, a kasztanyét
cihát lobogtat érte, pár dunyha tollpihét,
meleg szél szórja szét prüszkölve és kacagva,
vedlik a nyár, az ágynak, asztalnak is vacak fa,
bár kormos és vörös szemed az éjszakától,
s nem látod tán e boldog, fehér erdőt a fától,
szeretnek, mind szeretnek, hajlong a kába rost,
majd fognak és kifőznek, irkába papirost.
Vedlik a nyár, szívem, lenyergelt vattapóni,
na bumm sztarára bumm, hát nem fogsz folytatódni,
pofozgatsz, mint a szél, cihát és tollbabát,
na bumm sztarára bumm, nyitsz ugróiskolát,
kis ródlizó anyák, kis kölykök szája kapkod,

mi hát a fulladásod e sürgő vattahadhoz?
Az ugrabugra hóhoz egynyári némafilmen,
mind elmegyünk, na bumm, ma épp te még el innen
hol forrón és puhán kering a vattazápor,
s válik a nyár, fehér bohóc a cirkuszától.

Horgas Béla

A bohóc

A bohóc,
ha sír, ha nevet,
másra gondol, mindig másra,
nevetésben a sírásra,
édes és keserű könnyekre,
a “lejjebb”-ben a “följebb”-re,
a padlásban a pincére,
a pincében a cincérré,
a nagy hősben a kis gyávára,
napsütésben a vakvilágra,
szóval a túloldalra,
ellenkezőre,
gyűszűbe zárt zöld mezőre,
fényben a fagyra,
vagy csak arra,
hogy mindig van másik,
a nevetéstől a zokogásig,
végtelen a dolgok nyitja,
zárja,
ezért gondol a bohóc
mindig másra,
nyugtót ezért nem talál,
két végpont közt röpködő madár,
csupa rongy, csupa kóc,
csupa színlelés,
festékkal kimázolt kétségbeesés,
mulatságos mutatványos,
odakötte az éjszakához,
leláncolt szárnyas,
azt mondja: “Vágtass!
Nincs lovad?
Legyél ló: magad!”

Parti Nagy Lajos **Csigabú**

A bánatot, mit tán ma érez,
mint brummogó, halk őszi hangot,
idomítgassa a kezéhez,
gyúrjon belőle kis harangot,
csigát, lovat, s ne kérje számon,
a búanyag rém furcsa jószág,
egy formátlan szomorúságon
cseppet sem segít a valóság.
De hogyha átöleli szépen,
megdédélgeti az ölében,
s csinál a búból búbabát,
tükörbe néz a hülye bánat,
s mert a bánat egy hiú állat,
elvigyorogja tán magát.

5. zene: Szívemben bomba van, A két Latabár, Stux

Varró Dániel **Téli idill**

Nézd csak az utcát,
hol vacogó házak fejbúbján
megköt a hószín öregség,

hol meztelen állnak a fák,
és fázik a gőg a szivükben,
hol dideregnek a tűzoltócsapok is,

ráhúzzák kipirult füleikre
kapucni gyanánt a ködöt,
hol csak a villamosok

dudorásznak a néma hidegben,
nézd, csupa csend és hó ez az utca.

Mi meg itt a melegben ücsörgünk,
én forrócsokizom, te fagyizgatsz,
ó, te leánya a nyári napoknak,

könnyü fagyizni neked,
nincs rajtad semmi a télből
(se kesztyü, se sapka, se pulcsi)

és szemeidből isteni szép tehenek
szeme néz legelészve, szelíden,
és a hajadnak eper szaga van,

és tenyeredben a boldogság
négy pinduri bokra virágozik.

III.

És benned vagyok én is,
zöld a szemem, bámulom
önmagamat tebelőled, görbe

fiúcska, nem épp akinél
lecsapódik a müzlifogyasztás,
egyszerre lelki busongás vesz rajtam

erőt, benn a hasamban a csőrös
semmi karattyol, emelgeti szárnyát,
lassan előredőlök pusziért,

telitődve e téli idill üresével
lassan előredőlök pusziért

IV.

(jaj, idenézz, bazmeg, kiborult az epersék,
minden tiszta ragacs, kis rózsaszínű
patakocská
zubog le miattam a földre, végigömlik a
padlón,
jönnek a sok takarítók széjjelkenni a séket
mind az egész nagy börgerkingbe miattam).

6. zene: Szeplós váll, Nézz rám a buszon

Shakespeare 75. szonett

Az vagy nekem, mint testnek a kenyér
S tavaszi zápor fűszere a földnek;
Lelkem miattad örök harcban él,
Mint fősvény, kit pénze gondja öl meg;
Csupa fény és boldogság büszke elmém,
Majd fél: az idő ellop, eltemet;
Csak az enyém légy, néha azt szeretném,
Majd, hogy a világ lássa kincsemet;
Arcod varázsa csordultig betölt
S egy pillantásodért is sorvadok;
Nincs más, nem is akarok más gyönyört,
Csak amit tőled kaptam s még kapok.
Koldus-szegény királyi gazdagon,
Részeg vagyok és mindig szomjazom.

Kiss Judit Ágnes Hétezeröttszázadik szonett

Az vagy nekem, mi gépeknek a power,
Mi bőr alatt az identity chip,
S ha megjelenne itt egy másik főszer
Bevenni szíved adótornyait –
Mint full komfortos háztartási rendszer
Egy beázástól – összeomlanék,
S nem volnék más, csak szelektíven gyűjtött,
Recyclingra nem kóser hulladék.
Mint egy zacskó chips ízfokozó nélkül,
Csak fűrészpor az élet nélküled.
Hisz tudjuk, mindnyájan elalszunk végül,
Mint meetingen, ha nincs pisiszünet.
Pit Bull energy drinkem vagy nekem,
Hadd kortyoljalak, édes szerelem!

Lackfi János Véletlen

csomizom a ruciba
a habtestem
tinibugyi gumija
bemélyedten

kukisali parival
az étrendem
szoli moci tekila
az én trendem

koviubi pörivel

a kedvencem
lekipali csokival
jaj vétkeztem

fuszik a fatim is
a műhelyben
vegyigyümi üviben
a sparhelten

depizik a szaniban
a mutterchen
dobi cigi dugiba
a farzsebben

könyi szivi nehari
ha tévedtem
lityi-lötyi pasival
azt végleg nem

vidikazi zacsiban
a víkendem
csörizi a telimet
a véletlen

7. zene: Egypár, Mizu

Petri György **Mari bűnei**

Mari mindig betöközi a cigarettát,
reggelente túlteng,
vadul mosogat, ágyaz,
ez még úgy-ahogy megbocsátható lenne,
de másfél perc alatt megfürdik,
és tíz másodperc alatt fel van öltözve.
Ez az activité-rapidité ejt engem mibe is?
Hát leginkább kétségbe. Én egy fél pohár sört
vagyok képes meginni, amíg ő
megszervezi a hátralévő életet.
Így odietamózok vele, magyarán gyűlölöm és imádom:
hatékony dög. De azért én is vagyok valaki,
és mondhatni: nem játszani születtem.
Sapientí sat. Bízom, hogy ért a szóból.
Mert eltekintve az eltekintendőktől
tényleg imádom.